

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/240/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2214203096
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 10. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Magdaléna Krajčovičová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2015:2214203096.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Magdaléna Krajčovičová a členov senátu: JUDr. Andrea Dudášová a JUDr. Martin Holíč, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpeného spoločnosťou: Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanému: Slovenská republika, konajúca prostredníctvom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej pri výkone verejnej moci, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda, č.k. 11C/74/2014-44 zo dňa 03.11.2014, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou si žalobca uplatnil náhradu škody 125,- Eur a nemajetkovú ujmu 315,32 Eur, ktorá vznikla žalobcovi nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Galanta, pretože tento nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre pohľadávku žalobcu, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere v zákonom stanovenej lehote.

Rozhodnutie prvostupňový súd odôvodnil právne aplikáciou ust. § 41 ods. 2 písm. d), § 44 ods. 1, § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného od 01.06.2010 do 31.05.2011, § 3 ods. 1, § 4 ods. 1 písm. a) bodu 1., § 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, 2, § 17 ods. 1, 2, § 19 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, pričom o náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 O.s.p.

Vecne argumentoval tým, že v danej veci, aby súd uložil odporcovi zaplatiť mu majetkovú škodu 125,- Eur a nemajetkovú ujmu 315,32 Eur za nesprávny úradný postup súdu spočívajúci v nevydaní rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných priesťahov, a to v zmysle zákonných ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Návrh odôvodnil tým, že podal návrh na vykonanie exekúcie na majetok povinného z titulu zmluvy o úvere. Tvrdil, že súd mal rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti, ak je exekučným titulom vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu. Tvrdil, že nesprávny úradný postup súdu bol spôsobený tým, že exekučný súd nevydal rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote. Tvrdil, že neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu konať nesústredene a so zbytočnými priesťahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pristúpil až po veľmi dlhej dobe. Tvrdil, že mu vznikla majetková škoda v celkovej výške 125,- Eur predstavujúca náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a

rozhodnutím o nej. Zároveň si uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, keď tvrdil, že samotné konštatovanie porušenia práva na súdnu ochranu nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Uviedol, že nesprávny úradný postup exekučného súdu je dôsledkom jeho nesústredenej činnosti takej intenzity, ktorá má za následok zbytočné prietahy v konaní spojené so zásahom do výkonu majetkových práv poškodeného. Uviedol, že márnym uplynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania poškodeného, že správnym postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky a taktiež došlo k vyvolaniu nasledovných rizík: neskorým ukončením procedúry exekučným súdom k zániku povinného, k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným, k insolvencii povinného. Primeranú náhradu nemajetkovej ujmy si uplatnil za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaným zákonom, stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci a zamedzenie vymoženiu pohľadávky cestou exekúcie sumu 315,32 Eur. Uviedol aj ďalšie dôvody na podporu žiadosti o náhradu nemajetkovej ujmy. Uviedol, že pred podaním návrhu na súd postupoval podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. a písomnou žiadosťou požiadal odporcu o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody. Odporca do podania tohto žalobného návrhu na žiadosť pozitívne nereagoval. Tvrdil, že je nutné deklarovať porušenie jeho práva na súdnu ochranu, deklarovať porušenie princípov právneho štátu nesprávnym úradným postupom exekučného súdu a nahradiť mu nemajetkovú ujmu a majetkovú škodu. Ďalej požiadal, aby súd medzitýmnym rozsudkom rozhodol o základe veci a následne, aby uložil povinnosť odporcovi nahradiť mu majetkovú škodu a primeranú náhradu nemajetkovej ujmy.

Podľa predmetu konania v zmysle ust. § 200ea ods. 1/ O.s.p. ide o drobný spor. Podľa ust. § 115a ods. 2/ O.s.p. v takomto prípade nie je potrebné na prejednanie veci nariadiť pojednávanie. Rozhodnuté tak bolo vo veci bez nariadenia pojednávania.

Z exekučného spisu Okresného súdu Galanta 26Er/775/2011 zistil, že navrhovateľ ako oprávnený podal u súdneho exekútora dňa 13.05.2011 návrh na vykonanie exekúcie voči povinnej osobe na vymoženie jeho nárokov zo zmluvy o úvere č. 408600202. Exekučná vec je vedená u súdneho exekútora pod č.k. EX 7358/11. Zo strany súdneho exekútora boli návrh na vykonanie exekúcie, rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul a žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie doručené exekučnému súdu dňa 18.07.2011. Na Okresnom súde Galanta je vedená pod č.k. 26Er/775/2011. Dňa 21.09.2011 exekučný súd vydal uznesenie, ktorým žiadosť súdneho exekútora ako nedôvodnú zamietol. Dôvodom zamietnutia žiadosti bola neplatnosť rozhodcovskej doložky, na základe ktorej bol vydaný rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul. O žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie tak bolo rozhodnuté v lehote 65 dní odo dňa doručenia žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Uznesenie bolo doručené právnomu zástupcovi navrhovateľa v exekučnom konaní dňa 21.10.2011. Proti uzneseniu zo strany navrhovateľa ako oprávneného v exekučnom konaní nebolo podané odvolanie. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 08.11.2011. Uznesenie nebolo zmenené ani zrušené. Navrhovateľ nepredložil žiadne rozhodnutie príslušného orgánu, ktorým by boli konštatované prietahy v exekučnom konaní ani sťažnosť na prietahy, ktorá by bola posúdená ako dôvodná. Nepredložil ani v návrhu uvádzané žiadosti o informáciu, ani sťažnosti a tieto nie sú ani súčasťou exekučného spisu. Navrhovateľ podal u odporcu žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Odporca na uvedenú žiadosť neodpovedal s odôvodnením, že navrhovateľ neposkytol potrebnú súčinnosť, čím bol proces predbežného prerokovania zmarený. Odporca nespochybnil podanie žiadosti na predbežné prerokovanie nároku. V čase tohto rozhodnutia už uplynula 6 mesačná lehota odo dňa prijatia žiadosti na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody.

Navrhovateľ si uplatnil v tomto konaní náhradu škody tvrdiac, že ide o škodu spôsobenú mu nesprávnym úradným postupom exekučného súdu, pretože exekučný súd tým, že vydal zamietajúce rozhodnutie po uplynutí 15 dní, nekonal v súlade s ust. § 44 ods. 2 Exekuč. poriadku. Zo zák. ust. § 44 ods. 2 Exekuč. por. a ust. § 41 ods. 2 písm. c/ a d/ Exekuč. por. v znení účinnom. Vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že exekučný súd pred vydaním rozhodnutia ohľadne žiadosti súdneho exekútora na vykonanie exekúcie skúmal žiadosť súdneho exekútora, návrh oprávneného (v tomto konaní navrhovateľa) na vykonanie exekúcie a exekučný titul - rozhodcovského rozsudku tak, ako mu túto povinnosť ukladá exekučný poriadok. Vydať poverenie na základe súdneho rozhodnutia mohol len za predpokladu, že pri takomto povinnom skúmaní nezistil rozpor. Len v takom prípade mal povinnosť vydať poverenie pre súdneho exekútora na vykonanie exekúcie, pričom v exekučnom poriadku je uvedené, že by tak mal urobiť v lehote 15 dní odo dňa doručenia žiadosti (ale mimo exekučného titulu, ktorým je aj rozhodcovský rozsudok). Ide o lehotu procesnú, jej nedodržanie neznamená automaticky nesprávny úradný postup. V rámci preskúmania exekučný súd rozpor zistil a preto došlo k zamietnutiu žiadosti súdneho exekútora na vykonanie exekúcie. Dôvodom zamietnutia žiadosti bola neplatnosť

rozhodcovskej doložky, od ktorej sa odvádzal exekučný titul - rozhodcovský rozsudok. Poukázal na uznesenie NS SR sp. zn. 6Cdo 105/2011 zo dňa 10.10.2012. Vyplýva z neho, že už v štádiu rozhodovania o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie je exekučný súd, konajúci o návrhu na nútený výkon právoplatného rozhodcovského rozsudku v zmysle § 44 ods. 2/ Exekučného por. oprávnený aj bez návrhu (ex officio) skúmať, či rozhodcovská zmluva medzi zmluvnými stranami bola uzavretá platne. Ak exekučný súd zistí, že právomoc rozhodcovského súdu bola založená na základe neplatnej rozhodcovskej zmluvy, je oprávnený vyvodiť všetky dôsledky vyplývajúce z príslušných právnych predpisov pre to, aby zmluvná strana nebola uvedenou zmluvou viazaná. Preto vydanie rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia po 15 dňoch odo dňa doručenia žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pri skúmaní súladu a teda aj konania predchádzajúceho vydaniu exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku nie je nesprávnym úradným postupom. Navyiac navrhovateľ nepreukázal existenciu rozhodnutia, ktorým by bolo konštatované, že procesný postup exekučného súdu, ktorý predchádzal vydaniu rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, je nesprávny, že je v rozpore so zákonom, že to je nesprávny úradný postup.

Navrhovateľ tvrdil, že exekučný súd konal nesústredene a so zbytočnými prietrahmi a k vydaniu rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia pristúpil po veľmi dlhej dobe. Zák. ust. § 9 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom ku dňu vydania rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ktorý zakotvuje zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, neobsahuje ustanovenia o právomoci prvostupňového súdu rozhodovať vo veciach náhrady škody z titulu prietrahov v konaní až po právoplatnom rozhodnutí oprávneného orgánu o sťažnosti proti prietrahom v konaní. Z dôvodovej správy týkajúcej sa novelizácie zákona č. 514/2003 Z.z. (zákonom č. 412/2012 Z.z.) však jednoznačne vyplýva, že k citovanému ustanoveniu zákona bolo potrebné vždy (teda aj pred účinnosťou novely a teda aj v čase vydania rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia) pristupovať tak, že v rámci konania o náhradu škody spôsobenú nesprávnym úradným postupom musí už existovať príslušné rozhodnutie, ktoré by konštatovalo neprávny úradný postup súdu, vrátane zbytočných prietrahov v konaní. Túto otázku nie je oprávnený skúmať a posudzovať súd v rámci konania o náhrade škody. Konštatovať existenciu prietrahov v súdnom konaní je oprávnený výlučne Ústavný súd SR. Navrhovateľ do vyhlásenia rozsudku súdu nepreukázal, že by existovalo právoplatné rozhodnutie Ústavného súdu, ktorým by bolo v exekučnej veci, od ktorej si uplatňuje nárok na náhradu škody a nemajetkovú ujmu v tomto konaní, konštatované porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietrahov prípadne rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva. Absenciou takéhoto rozhodnutia oprávneného orgánu o existencii prietrahov tiež nebola splnená základná podmienka pre rozhodnutie o náhrade škody v dôsledku nesprávneho úradného postupu orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci.

Do podania návrhu na súd šesťmesačná lehota neuplynula. Vo veci súd rozhodoval po uplynutí šesťmesačnej lehoty od prijatia predmetnej žiadosti odporcom. Na základe uvedeného, nemožno posúdiť návrh navrhovateľa ako predčasný, ako to tvrdil odporca vo svojom vyjadrení.

Ako bolo konštatované vyššie, podmienky na priznanie nároku na náhradu škody musia byť splnené súčasne. Podmienka existencie nesprávneho úradného postupu exekučného súdu v danej veci splnená nie je. Navrhovateľ neunesol svoje dôkazné bremeno (povinnosť tvrdenia) o existencii nesprávneho úradného postupu ako prvej z troch zákonných podmienok. Preto nemôže byť splnená ani podmienka existencie príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou, lebo ak neexistuje v danej veci nesprávny úradný postup, nemôže medzi prípadnou škodou navrhovateľa vzniknúť súvislosť s nesprávnym úradným postupom, ktorý neexistuje. Navrhovateľ z tohto dôvodu neunesol dôkazné bremeno ani o existencii jeho nároku na nemajetkovú ujmu, čo prichádza do úvahy len v tom prípade, ak by iba samotné konštatovanie porušenia práva nebolo dostatočným vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. V tomto konaní však nebolo možné ani len konštatovanie porušenia práva, lebo navrhovateľ nepreukázal existenciu nesprávneho úradného postupu. Vzhľadom na uvedené závery nie je potrebné pre účely tohto konania skúmať existenciu škody, jej rozsah a ani nemajetkovú ujmu, ktorej náhrady sa navrhovateľ domáha.

Navrhovateľ navrhol doplnenie dokazovania spisom odporcu ohľadne jeho žiadosti o predbežné prerokovanie nároku. Uvedené dokazovanie súd nevykonával, lebo odporca nespochybnil doručenie takejto žiadosti od navrhovateľa a vyjadril sa v tom smere, že žiaden z uplatnených nárokov navrhovateľa uspokojený nebol. V tomto smere nejde teda o spornú otázku a dokazovanie v takomto rozsahu by pre účely tohto konania bolo dokazovaním neúčelným a nevhodným a nad rámec dokazovania potrebného pre účely tohto konania.

Navrhovateľ navrhol doplnenie dokazovania predložením znaleckého posudku, ktorý si pre účely tohto konania dal vypracovať. V tomto smere súd takto navrhované dokazovanie nevykonával. Išlo by totiž o

dokazovanie nad rámec dokazovania potrebného pre účely tohto súdneho konania. Nebola totiž splnená ani len prvá z troch podmienok a to nesprávny úradný postup. Akékoľvek ďalšie dokazovanie o príčinnej súvislosti, ako aj o výške škody by tak bolo nad rámec dokazovania potrebného pre účely tohto konania, v rozpore so zásadou hospodárnosti konania.

Odporca vznesol námietku premlčania vo svojom vyjadrení s tým, že ju vznáša ak došlo k uplynutiu 15-dňovej lehoty pred dňom 23.04.2009. V danej veci však o takýto prípad nešlo, pretože samotné exekučné konanie sa začalo až dňa 13.05.2011 podaním návrhu na vykonanie exekúcie navrhovateľom u súdneho exekútora. Preto sa touto námietkou súd ani nezaoberal.

Keďže navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno o svojom tvrdení, že došlo k neprávnomu úradnému postupu konaním exekučného súdu v exekučnej veci, od ktorej si uplatňuje nároky v tomto konaní, bol jeho návrh v celom rozsahu ako nedôvodný zamietnutý.

O trovách konania rozhodol súd v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p. pričom úspešnému odporcovi náhradu trov konania nepriznal, nakoľko si trovy nevyčísľil a zo spisu mu žiadne trovy nevyplývajú.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal v zákonom stanovenej lehote žalobca prostredníctvom právneho zástupcu odvolanie, ktorým žiadal, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Ako odvolacie dôvody uviedol, že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. K jednotlivým dôvodom odvolania žalobca uviedol, že namieta skutočnosť, že súd rozhodol v merite veci na základe inšpirácie novou právnou úpravou obsiahnutou v ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., keď v právnom štáte nie je možné, aby súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenia zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu. Súd bol pri svojom rozhodovaní viazaný ust. § 9 ods. 1 zákona 514/2003 Z.z. v znení účinnom pred prijatím zákona č. 412/2012 Z.z. a nemohol interpretovať toto ustanovenie prostredníctvom ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení zákona č. 412/2012 Z.z.. Súd tak svojim rozhodnutím de iure a de facto aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné. Súd vôbec nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty. Súd len s poukazom na skutočnosť, že on sám nepozná dôkazy, ktoré by ho uspokojovali v tvrdení o výške škody, zamietol znalecké dokazovanie. Súd tak znemožnil žalobcovi objektívnym spôsobom preukázať výšku materiálnej škody a mechanizmus jej vzniku. Súdu neprísluší polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami. Navyše súd svojimi úvahami úplne neguje doposiaľ vytvorenú a stabilizovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, ktorá je základom štandardu ochrany základných práv v Európe, teda aj práva na spravodlivý súdny proces a osobitne práva na prerokovanie veci v primeranom čase. Súd nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa so znaleckým posudkom 1/2014, ktorý vypracoval Znalecký ústav Ekonomickej univerzity v Bratislave. Ak bol súdu v čase predchádzajúcom nariadenému súdnemu pojednávaniu návrh žalobcu na prerušenie konania z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke, bol súd povinný pred rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu rozhodnúť, tým, že tak nekonala účastníkom odňatá možnosť konať pred súdom.

Žalovaný odvolací návrh nepodal, k doručenému odvolaniu žalobcu sa písomne nevyjadril.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku - ďalej „O.s.p.“), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 O.s.p.), oprávnenou osobou - účastníkom konania (§ 201 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 a § 202 O.s.p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 O.s.p.) a že odvolateľ v odvolaní použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 205 ods. 2 písm. a), c) a f) O.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keďže napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 219 O.s.p.

Pretože odvolací súd v plnom rozsahu preberá súdom prvého stupňa zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre posúdenie žalobou uplatneného nároku, jeho výsledky jednotliv

i vo vzájomných súvislostiach správne vyhodnotil a napokon dospel k správnym skutkovým záverom, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobou uplatnených nárokov a pretože odvolací súd v celom rozsahu zdieľa i právne závery prvostupňového súdu vo veci, ktorý na vec aplikoval správne hmotnoprávne ustanovenia a tieto v súvislosti s danou vecou i správne vyložil, s poukazom na ust. § 219 ods. 2 O.s.p. odvolací súd už iba odkazuje na správne a presvedčivé písomné vyhotovenie rozsudku. Odvolací súd ani s prihliadnutím na odvolacie argumenty nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvostupňového súdu odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti záverov prvostupňového súdu sa potom žiada dodať už len nasledovné:

Žalobca odvodzuje svoj nárok na náhradu škody z údajného nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, ktorý v konaní o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie nekonal v súlade s ustanovením § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, keď rozhodnutie vydal po uplynutí lehoty 15 dní od doručenia žiadosti súdu.

Z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu si žalobca uplatňuje majetkovú škodu 125,- Eur a nemajetkovú ujmu 315,32 Eur za nesprávny úradný postup súdu spočívajúci v nevydaní rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov, a to v zmysle zákonných ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Návrh odôvodnil tým, že podal návrh na vykonanie exekúcie na majetok povinného z titulu zmluvy o úvere. Tvrdil, že súd mal rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti, ak je exekučným titulom vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu. Tvrdil, že nesprávny úradný postup súdu bol spôsobený tým, že exekučný súd nevydal rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote. Tvrdil, že neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu konať nesústredene a so zbytočnými prieťahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pristúpil až po veľmi dlhej dobe. Tvrdil, že mu vznikla majetková škoda v celkovej výške 125,- Eur predstavujúca náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej. Zároveň si uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, keď tvrdil, že samotné konštatovanie porušenia práva na súdnu ochranu nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Uviedol, že nesprávny úradný postup exekučného súdu je dôsledkom jeho nesústredenej činnosti takej intenzity, ktorá má za následok zbytočné prieťahy v konaní spojené so zásahom do výkonu majetkových práv poškodeného. Uviedol, že márnym uplynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania poškodeného, že správnym postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky a taktiež došlo k vyvolaniu nasledovných rizík: neskorým ukončením procedúry exekučným súdom k zániku povinného, k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným, k insolvencii povinného. Primeranú náhradu nemajetkovej ujmy si uplatnil za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaným zákonom, stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci a zamedzenie vymoženiu pohľadávky cestou exekúcie sumu 315,32 Eur. Žalobca postupoval podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. a písomnou žiadosťou požiadal žalovaného o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody. Žalovaný do podania žaloby na žiadosť pozitívne nereagoval.

Z dokazovania vykonaného súdom prvého stupňa, z priloženého exekučného spisu Okresného súdu Galanta je zrejmé, že navrhovateľ ako oprávnený podal u súdneho exekútora dňa 13.05.2011 návrh na vykonanie exekúcie voči povinnej osobe na vymoženie jeho nárokov zo zmluvy o úvere č. 408600202. Exekučná vec je vedená u súdneho exekútora pod č.k. EX 7358/11. Zo strany súdneho exekútora boli návrh na vykonanie exekúcie, rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul a žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie doručené exekučnému súdu dňa 18.07.2011. Na Okresnom súde Galanta je vedená pod č.k. 26Er/775/2011. Dňa 21.09.2011 exekučný súd vydal uznesenie, ktorým žiadosť súdneho exekútora ako nedôvodnú zamietol. Dôvodom zamietnutia žiadosti bola neplatnosť rozhodcovskej doložky, na základe ktorej bol vydaný rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul. O žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie tak bolo rozhodnuté v lehote 65 dní odo dňa doručenia žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Uznesenie bolo doručené právnenému zástupcovi navrhovateľa v exekučnom konaní dňa 21.10.2011. Proti uzneseniu zo strany navrhovateľa ako oprávneného v exekučnom konaní nebolo podané odvolanie. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 08.11.2011. Uznesenie nebolo zmenené ani zrušené. Navrhovateľ

nepredložil žiadne rozhodnutie príslušného orgánu, ktorým by boli konštatované prietahy v exekučnom konaní ani sťažnosť na prietahy, ktorá by bola posúdená ako dôvodná. Nepredložil ani v návrhu uvádzané žiadosti o informáciu, ani sťažnosti a tieto nie sú ani súčasťou exekučného spisu. Navrhovateľ podal u odporcu žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Odporca na uvedenú žiadosť neodpovedal s odôvodnením, že navrhovateľ neposkytol potrebnú súčinnosť, čím bol proces predbežného prerokovania zmarený. Odporca nespochybnil podanie žiadosti na predbežné prerokovanie nároku. V čase tohto rozhodnutia už uplynula 6 mesačná lehota odo dňa prijatia žiadosti na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody.

V exekučnom konaní teda súd rozhodol v zmysle § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z.z., nakoľko zistil rozpor exekučného titulu so zákonom, súd nebol povinný do 15 dní od doručenia žiadosti písomne rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie jej zamietnutím, pretože pre toto rozhodnutie § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z.z. nestanovuje lehotu.

Keďže žalobca postup súdu, ktorým malo dôjsť k odňatiu možnosti konať pred súdom, v odvolaní nešpecifikoval a odvolací súd po preskúmaní veci a konania, ktoré mu predchádzalo, žiaden takýto dôvod nezistil, v tejto časti považoval odvolanie žalobcu za nedôvodné. Ani nevykonanie dôkazov podľa návrhov alebo predstáv žalobcu nie je postupom, ktorým by mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, pretože rozhodnutie o tom, ktorý dôkaz súd vykoná, patrí výlučne súdu, a nie účastníkom konania (§ 120 ods. 1 O.s.p.).

Pre priznanie náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je nevyhnutné súčasné splnenie troch podmienok: 1) nesprávny úradný postup, 2) vznik škody a 3) príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Predpoklad súčasného splnenia uvedených podmienok znamená, že ak chýba čo i len jedna z podmienok, náhradu škody nie je možné priznať. Dôkazné bremeno preukázať podmienky náhrady škody spočíva na poškodenom, v preskúmvanej veci na žalobcovi.

Pojem „nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci“ nie je zákonodarcom v citovanom ustanovení § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. výslovne definovaný, je uvedený len príkladmo. Je však možné vyvodiť, a to aj z ustálenej judikatúry, že ide o taký úradný postup, ktorý má vadu, ktorá nie je v súlade s príslušnou právnou úpravou. Jedná sa o postup, pri ktorom dôjde k porušeniu pravidiel stanovených právnymi predpismi pre konanie orgánu verejnej moci alebo porušeniu poriadku, ktorý vyplýva z povahy, funkcie alebo cieľa tejto činnosti, teda o postup nezákonný. Skutočnosť, že ide o nesprávny úradný postup taktiež určuje fakt, že musí ísť o úradný postup priamo súvisiaci s výkonom právomocí orgánu verejnej moci. Nesprávnym úradným postupom nie sú len prípady, v ktorých orgán verejnej moci priamo koná (pri rozhodovacej činnosti), ale aj pri porušení povinnosť urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, prípadne ak ide o nečinnosť pri výkone verejnej moci.

Žalobca odvodzuje svoj nárok na náhradu škody z nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, ktorý v konaní o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie nekonal v súlade s ustanovením § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, keď rozhodnutie vydal po uplynutí 15 dní.

Žalobca odvodzuje svoj nárok na náhradu škody z nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, ktorý v konaní o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie nekonal v súlade s ustanovením § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, keď rozhodnutie vydal po uplynutí 15 dní.

V zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom od 01.06.2011 do 17.01.2013 súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul; ak ide o exekučné konanie vykonávané na podklade rozhodnutia vykonateľného podľa § 26 zákona č. 231/1999 Z.z. o štátnej pomoci v znení neskorších predpisov, exekučný titul sa nepreskúma. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

V zmysle § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských súdov a rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených.

Z vyššie citovaných ustanovení vyplýva, že v čase predmetného konania exekučného súdu zákonná lehota 15 dní na vydanie poverenia súdnemu exekútorovi pre exekučné tituly, ktorými sú rozhodnutia rozhodcovských súdov, ako tomu bolo i v danom prípade, neplatila a teda zákon vydanie rozhodnutia o žiadosti súdneho exekútora v prípade, že exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok žiadnou lehotou nelimitoval. Vzhľadom na to je potom potrebné uzavrieť, že exekučný súd v predmetnej veci rozhodnutím o žiadosti súdneho exekútora pre vydanie poverenia po lehote 15 dní neporušil žiadne zákonné ustanovenie. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd zhodne s prvostupňovým uzatvára, že postupom dotknutého súdu v danej veci nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu z dôvodu, že by súd nedodržiaval zákonné lehoty a teda k porušeniu povinnosti súdu vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote. Závery prvostupňového súdu v tomto smere sú preto plne správne.

Nie je dôvodná argumentácia žalobcu spočívajúca v tom, že ust. § 9 ods. zák. č. 514/2003 je aplikovateľné len na zodpovednostné vzťahy, ktoré vznikli od 01.01.2013. Súd prvého stupňa ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. nepoužil v znení účinnom od 01.01.2013. Na predmetné ustanovenie prvostupňový súd poukázal v rámci použitých zákonných ustanovení v znení spred 01.01.2013. Toto zákonné ustanovenie v znení po 01.01.2013 na vec neaplikoval.

Pokiaľ ide o posúdenie nesprávneho úradného postupu exekučného súdu v danej veci, ktoré by malo spočívať všeobecne v zbytočných prieťahoch pri rozhodovaní o predmetnej žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia je potrebné poukázať na to, že všeobecný súd môže pristúpiť k priznaniu náhrady škody v konaní podľa zákona č. 514/2003 Z.z. až v prípade, ak o existencii prieťahov už bolo rozhodnuté oprávneným orgánom. V dotknutej veci neboli žiadnym z príslušných orgánov konštatované prieťahy v konaní (napríklad v dôsledku sťažnosti žalobcu na prieťahy, v dôsledku žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy, v dôsledku rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní sudcu, prípade rozhodnutím Európskeho súdu pre ľudské práva alebo Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, v ktorých by bolo konštatované, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov), pričom všeobecný súd v konaní o náhradu škody, resp. nemajetkovej ujmy spôsobenej nesprávnym úradným postupom nie je orgánom kompetentným pre vyslovenie takéhoto záveru. Ako na to poukazuje dôvodová správa k novele § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. účinnnej od 01.01.2013, pokiaľ by súd konajúci o náhrade škody mohol hodnotiť postup iného súdu z hľadiska existencie zbytočných prieťahov, znamenalo by to absurdný záver, keďže všeobecné súdy by preskúmavali postup iných všeobecných súdov, pričom uvedené by mohlo smerovať aj k porušeniu inštančného princípu v súdnictve. Vecne príslušné pre rozhodovanie sporov o náhradu škody sú v prvom stupni zásadne okresné súdy, avšak súdy, ktoré môžu porušiť právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, môžu byť aj súdy vyššieho stupňa (krajské súdy, Najvyšší súd SR). V prípade, ak by sa zbytočných prieťahov dopustil napr. Najvyšší súd SR jeho postup by mal byť preskúmaný súdom nižšieho stupňa, čo je zjavne absurdné a len potvrdzuje, že konštatovať existenciu prieťahov v súdnom konaní sú oprávnené iba zákonom zmocnené orgány. Na uvedenom závere nič nemení ani skutočnosť, že zákonodarca možnosť súdu vychádzať len z takýchto podkladov v konaní o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, výslovne zakotvil v § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. až s účinnosťou od 01.01.2013.

Ako odvolací súd už vyššie konštatoval, základné podmienky pre priznanie nároku na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci musia byť splnené kumulatívne. Keďže potom podmienka existencie nesprávneho úradného postupu exekučného súdu v danej veci, s poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu splnená nebola, nemohol vzniknúť žalobou uplatnený nárok žalobcu, ani nadväzne nemôžu byť splnené podmienky príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou a ani vznik škody, resp. ujmy. Vzhľadom na to už potom nie je potrebné a bolo by nadbytočné a v rozpore so zásadou hospodárnosti občianskeho súdneho konania skúmať existenciu škody a nemajetkovej ujmy, ako aj ich rozsah.

K trvaniu stavu právnej neistoty odvolací súd uvádza, že tým, že exekučný súd neporušil žiadnu zákonom stanovenú lehotu, nemohlo dôjsť z jeho strany ani k posunutiu trvania právnej neistoty do času, ktorý je z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný. Keďže

exekučný súd pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia súdnemu exekútorovi nepochybil a jeho konaním nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu, od ktorého si žalobca v tomto konaní uplatňuje svoj nárok, nebolo potrebné v konaní už ani vykonávať ďalšie dôkazy za účelom preukázania materiálnej škody žalobcu. Ak teda súd prvého stupňa znalecké dokazovanie vo veci nenariadil, riadil sa zásadou hospodárnosti konania, pretože takéto dokazovanie by bolo v danej veci nadbytočné a nevhodné. K úvahám žalobcu o dĺžke a obmedzenosti súdu lehotou odvolací súd dodáva, že súd v danej veci správne aplikoval platné právo a rozhodol v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, v súlade s právom na spravodlivý súdny proces a v súlade s právom na prerokovanie veci v primeranom čase. V konaní nebolo zistené, žeby v exekučnej veci, od ktorej si žalobca svoj nárok uplatňuje, nebolo rozhodnuté v primeranom čase.

Neobstojí ani posledná odvolacia námietka, keď odvolateľ poukázal na to, že ak bol súdu doručený v čase predchádzajúcom nariadenému súdnemu pojednávaniu návrh žalobcu na prerušenie konania z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke, ktorou je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na neustranný súd na základe ústavnej sťažnosti podanej na Ústavnom súde SR, bol súd povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu osobitne rozhodnúť. Z obsahu spisu totiž jednoznačne vyplýva, že žalobca v predmetnom konaní nepodal žiaden návrh na prerušenie konania.

S poukazom na uvedené, pokiaľ súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobcu v celom rozsahu, rozhodol vecne správne a preto odvolací súd s použitím § 219 ods. 1, 2 O.s.p. napadnutý rozsudok, včítane správneho výroku o náhrade trov konania, (odvolacími dôvodmi osobitne nenapadnutého) potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p., pričom v odvolacom konaní úspešnému žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože si ich náhradu návrhom v zmysle § 151 ods. 1 O.s.p. neuplatnil.

Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je možné podať odvolanie.